THE MARRIAGE

Ferdinando Frega - Nando the Scribe

Gillettenarrative.com

GILLETTE: HET HUWELIJK

GILLETTE AUDIO — NANDO THE SCRIBE — GILLETTENARRATIVE.COM

Ik ben nooit gemaakt voor formats. Niet bij mijn geboorte, niet op mijn 61e. Mijn gedachten zijn altijd in een rechte lijn naar de actie gemarcheerd, en de woorden die achterbleven overleefden alleen als echo's — een toon, een gebaar, een stilte die meer zei dan de zin.

En het begon toen ik naar de paren van begin 1900 keek. Solide huwelijken, lange levens, en ontrouw beheerd met de oudste filosofie die ooit is uitgevonden: als het hart het niet ziet, doet het oog geen pijn. Vreemdgaan was toen een familie-investering. Kinderen waren het bijproduct, werk was het lot, en bruiloften waren de enige echte uitgave — de enveloppen betaalden het feest, de rest was voor het paar. Men zegt dat het kwam doordat er geen tv was. Geen talkshows. Geen afleiding. Alleen eten, intimiteit en de primitieve waarheid van het mens-zijn.

Dus wat deed ik? Ik begon te trouwen. Overal.

Polen, 1985. De fase vóór de bruiloft was een meesterwerk: zij gaf je alles, de familie aanbad je, en iedereen glimlachte omdat ze wisten dat je na de ceremonie… de volgende 50 jaar op jezelf was aangewezen.

En omdat ik acht jaar op een katholiek internaat ben opgevoed, stond ik op twee fasen: eerst het spirituele ritueel, later de juridische papieren. Veel later. Te laat. Eigenlijk… nooit.

Tussen 1985 en 1992 geloofde de wereld dat ik bijna drie keer was getrouwd. De rituelen waren perfect. Het juridische deel? Ik was altijd "niet beschikbaar".

Toen deed het leven wat het leven altijd doet: het stuurde me een vrouw die honderd meter van mijn huis woonde. Zij brak het systeem. Ze trouwde met me in de overtuiging dat het mijn idee was. Ik liet haar dat geloven. Want van haar

verliezen voelde als de enige echte overwinning. Resultaat: drie kinderen, drieëndertig jaar huwelijk.

Maar het verhaal eindigt daar niet. Tussen 1995 en 2015 verzamelde ik over de hele wereld nog elf symbolische huwelijken. Hetzelfde ritueel, dezelfde magie, dezelfde ontsnapping. De mensen geloofden me niet. Dat doen ze nog steeds niet.

En op een dag begreep ik iets eenvoudigs: ik kon niet met elke vrouw op aarde trouwen. Ik kon ze niet allemaal houden. Maar ik kon de momenten houden. Eén voor één. Want vrouwen — allemaal — zijn altijd superieur geweest aan ons mannen.

En ik ben er nog steeds, nog steeds bezig ze te veroveren, één moment tegelijk. Want dat is het enige huwelijk waarin ik ooit oprecht heb geloofd.

Nando